

virksomt har bistaaet Skibets Fører med Sejladsen. Naar sligt er kommet til Lods-væsenets Kundskab, eller man har næret stærk Formodning derom, er der i Almindelighed rejst retslig Tiltale desangaaende, men som oftest uden noget tilfredsstillende Resultat, idet det i Regelen imod de paagældendes Benægtelse har været umuligt at tilvejebringe det fornødne Bevis for, at en virkelig Lodsning i vedkommende Tilfælde har fundet Sted. Her-til kommer, at Lovens Forbud mod Lodsning „i de Farvande, hvor Lodser er ansatte“, ved Domstolene er fortolket saaledes, at det kun gælder Lodsning i saadanne Farvande, hvor et vist Lodseris Lodser har baade Ret og Pligt til Lodsning, men ikke paa saadanne Strækninger, hvor kun en Del af Lodseriets Lodser er farvandskendte, og som i de vedkommende ministerielle Bestemmelser betegnes som „Farvande udenfor Lodseriets Omraade“. Den saaledes gældende Begrænsning af Omraadet for de autoriserede Lodsers Eneret gør det vanskeligt at faa Ram paa Smuglodsningerne. Det vil ofte hænde, at en Lodsning i de Danmark omgivende Farvande strækker sig dels over saadanne Farvande, som er nævnte i Lodseriernes Reglementer, og dels over Farvande, med Hensyn til hvilke dette ikke er Tilfældet, f. Eks. Farvande udenfor dansk Søterritorium. Naar Kendtmænd har Lov til at lodse paa de sidstnævnte Strækninger, vil de let kunne forklare deres Tilstedeværelse om Bord paa Skibet ved en Henviisning til, at de kun er om Bord paa Skibet for at lodse dette paa de Strækninger, hvor de har Lov til at lodse, medens de i Virkeligheden ogsaa lodser Skibet i Lodsfarvandene. For at modarbejde dette har man her foreslaaet *dels* at forbyde Skibsførere at tage saadanne farvandskendte Personer om Bord, hvis Ophold i Skibet lader formode, at de optræder som Kendtmænd, *dels* i selve Loven nærmere at angive de Farvande, i hvilke et saadant Forbud gælder. Endelig har man i samme Hensigt foreslaaet at skærpe Bøderne saavel for den Skibsfører, der imod Lovens Paabud benytter en uberettiget Person til Lodsning, som for den, der paatager sig en saadan Lodsning (§ 13). Paa den anden Side har man dog anset det for rigtigt udtrykkelig at fastslaa, at en Skibsfører er berettiget til ved Skibets Lodsning at drage al mulig Nytte af sit Skibsmandskabs eventuelle Farvandskendskab; men for samtidig at afværge, at Føreren forhyrer Folk i det Øjemed at be-

nytte dem til Smuglodsning, fastsættes det dog yderligere, at de Personer, der er paamønstrede i den af Skibet sidst anløbne Havn, er uberettigede til at lodse Skibet, Skibsføreren, 1ste Styrmand og de Personer, Ministeren maatte bestemme, dog undtagne. Naar derimod et Skib forgæves har gjort Signal efter Lods, er det rimeligt, at en anden farvandskendt Person, der maatte komme til Stede, skal kunne lodse Skibet, idet det vilde være uforsvarligt, at Rejsen unødigt skulde forsinkes af Mangel paa Lods. At en saadan „Lejligheds-lods“ atter maa vige, hvis den autoriserede Lods senere kommer om Bord, er naturligt, ligesom ogsaa, at der da foretages en passende Fordeling af Lodsbetalingen imellem de paagældende. Forslagets herhenhørende og andre Bestemmelser er i alt væsentligt stemmende med de nugældende, dog er Straffene for Forseelser imod Paragraffens Bestemmelser gennemgaaende skærpede.

Til § 13.

Medens den nugældende § 13 kun fastsætter Straf for den, der uberettiget paatager sig Lodsning i Farvande, hvor Lodser er ansatte, har man nu af de ovenanførte Grunde foreslaaet, at Straffebestemmelserne ogsaa gælder den farvandskendte Person, der ledsager Skibet i de i § 12 nærmere angivne Farvande, og hvis Ophold om Bord lader formode, at han optræder som Kendtmand. Samtidig er Bødestraffenes Beløb, som ovenfor angivet, forhøjede.

Til § 14.

Svarer til den nugældende § 14, dog med nogen Forhøjelse af Bøderne.

Til § 15.

Indholdet er væsentlig det samme som i den nugældende § 16. For at undgaa, at en Skibsfører skal søge at unddrage sig Betaling af pligtige Lodspenge, er det som hidtil paabudt, at disse skal betales, inden Toldklarering finder Sted, men for at lette et eventuelt Søgmaal i denne Anledning er der yderligere, ligesom i den gældende Lovs § 40, tilføjet en Bestemmelse om, at vedkommende Skibsfører skal opgive en paa Stedet bosat Mand, for hvem eventuelt Klage og Stævning kan forkyndes.

Til § 16.

Paragraffens Indhold er ligelydende med den nugældende Lovs § 17, dog med en Tilføjelse, svarende til hævdunden Praksis.